

U OVOM BROJU:**IZMOLITI OD GOSPODA***Vlado Pšenko***IZ SRCA MISIONARA***J. Hudson Taylor***ZAMENJENI ŽIVOT***J. Hudson Taylor***MOJE JAGNJE***Hana Pinknerova***AGNUS DEI***Jan Vareca***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Vlatko Dir, Jelena Janjić.**Saradnici: Janko Bako, Branko Milijašević.***www.siont.net**

"I nemojte više da se saobražavate ovome svetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma da razaberete šta je Božija volja, šta je dobro, ugodno i savršeno." (Rim. 12:2 SSP)

Ako smo hrišćani, mi nismo građani ovoga sveta već pripadamo onom svetu - carstvu nebeskom. Za nas je veoma lako, pošto smo prvobitno potekli iz ovog sveta, da naše živote udesimo prema obličju sveta. No, ovo nije način kako našim životom možemo ugoditi Bogu. Ne "saobražavanje" sa svetom, jer svet nije moguće nadvladati u ime Hristovo ako ste i dalje pristalica sveta, već da bi ste pobedili svet morate biti različiti od sveta, so i svetlo (Mt. 5:13-16).

Reč "preobraženje" označava potpunu promenu - transformaciju (metamorfozu). Poput gusenice u leptira. Leptir više ne liči na gusenicu. Pre nego li je gusenica postala leptirom ona nije ličila na leptira, već je bila stvorenje drugog izgleda, navika i sklonosti. Ona se transformisala u leptira, to isto biće je postalo biće sa novim izgledom, navikama i sklonostima.

Dragi naši čitaoci,

snaga naše promene leži u "obnovi uma", tu počinje preobražavanje. "Obnovimo svoj um", očistimo ga i uskladimo ga prema Reči Božjoj. Sila promene, sila Duha uvek sledi Reč Božju. Bog koristi svoju Reč da bi novo stvorio ili staro promenio.

Dozvolimo Duhu Svetom da se Božji potencijal metamorfoze, koji nam je dat prilikom novorođenja razvije i promeni nas u potpunosti u to Novo stvorenje (2. Kor. 5:17) - neka naša promena, naše državljanstvo nebeskog carstva bude jasno vidljivo i drugima.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

IZMOLITI OD GOSPODA

Vlado Pšenko

Ovaj put, želim vam skrenuti pažnju na dva biblijska događaja, i na njihovu povezanost jednom tankom niti: **nastojanjem da se pod svaku cenu ostvari željeni cilj.** No, pristup ovome im je različit. U prvom slučaju, jedno dete se rodilo kao plod duboke i ustrajne molitve a u drugom slučaju, jedno dete je umrlo - kao posledica nastojanja da se do željenog cilja dođe silom i prevare.

Prvi je događaj opisan u Prvoj Samuilovoj - na samome početku. Zapis govori o Ani, supruzi čoveka, koji se zvao Elkana. On je pored Ane imao još jednu ženu: Feninu. Prema tadašnjim običajima Izraelaca i okolnih naroda, mnogoženstvo se dopuštalo - zbog toga, Elkanin slučaj sa dve žene je bio sasvim uobičajen u to vreme. Ana nije mogla roditi dete. No, ova druga žena, Fenina, rađala je suprugu decu, pa joj je to davalo značajnu prednost u odnosu na ženu bez dece. U tadašnjem društvu, plodna žena je uživala ugled i poštovanje. Za ženu, koja nije rađala, smatralo se da je, u neku ruku, pod prokletstvom.

Elkana je ljubio Anu više nego Feninu, no, njegova joj ljubav nije bila dovoljna uteha. Ana je doživljavala poniženja od svoje suparnice, koja je koristila svaku priliku da je izvrgne ruglu zbog neplodnosti. Elkana je bio religiozan čovek, vrlo revnistan u tom pogledu - prema merilima onoga vremena. On je svake godine odlazio u obližnje svetište na poklonjenje, to je bio njegov čin štovanja Boga Izraelova. Vodio je sa sobom i svoje žene. Verovalo se da je u svetišću Božja prisutnost snažnija. Stoga je Ana koristila svoje posete svetišću, kako bi uvek iznova iznosila Bogu šta joj leži na srcu. Ponižena i nesrećna, ona je najdublje čežnje svoga bića i sva svoja stremljena, uvezala bi u samo jednu želju i molitvu: dobiti dete.

Biblija nam na sledeći način daje izveštaj o Aninoj molitvi u svetišću: **"A Ana usta, pošto jedoše i piše u Silomu; a Ilije sveštenik seđaše na stolici, na pragu doma Gospodnjeg. I ona, tužna u srcu pomoli se Gospodu plaćući mnogo. I zavetova se govoreći: Gospode nad vojskama! Ako pogledaš na muku sluškinje svoje, i opomeneš me se, i ne zaboraviš sluškinje**

svoje, nego daš sluškinji svojoj muško čedo, ja ću ga dati Gospodu dokle je god živ, i britva neće preći preko glave njegove..." (1. Sam. 1:9-11 RDK)

Njena molitva je bila toliko osećajna, snažna i puna zanosa da je Ilije, sveštenik u svetišću, pomislio da je ta žena pijana. No, kad je shvatio o čemu se radi, ispratio je Anu ovim blagoslovom: **"Idi s mirom; a Bog Izrailjev da ti ispuni molbu, za šta si Ga molila."** (1. Sam. 1:17 RDK) Ana je Bogu obećala darovati dete, ako molitva bude uslišena. Moguće, da je Gospod samo na to čekao: da Anino srce zaželi dete, koje će biti Bogu na čast. Možda je Ana godinama ranije molila: *"Bože, želim imati dete, jer me je sramota pred ljudima, na prezir i podsmeħ sam svima!"* Možda je kasnije izmenila stav: *"Bože, želim dete zbog sebe i muža!"* No, Bog je menjao Anu i dalje iznutra, sve dok nije rekla: **"Ja ću ga darovati Gospodu za sve dane njegova života. Bože, želim dete da bi ga dala kao dar tebi!"** Posle te molitve, nakon nekog vremena, Ana je doživela uslišenje. Rodio se dečak. Ona ga je nazvala Samuel: **"Jer sam ga"**, rekla je Ana, **"izmolila od Gospoda"**. (1. Sam. 1:20)

Nadalje, Biblija daje zapis i o jednom drugom događaju. Nalazi se u Drugoj knjizi Samuilovoj, negde na sredini. Starozavetni kralj David je poznat po tome što je bio čovek po Božjem srcu. Bog ga je okružio odanim prijateljima i vojnicima, učinio je da bude omiljen među narodom, te je mogao uživati mnoge privilegije. Ipak, David je pozeleo tuđu ženu. Vitsaveja je bila žena jednog od njegovih vojnika - Urije Hetejina. Tuđa žena mu je zapela za oko i on je odlučio silom i prevareom doći do nje. Nakon što nije uspeo drugačije, on je poslao u rat njenog supruga, u prve redove, ne bi li poginuo. To se i dogodilo: odani je vojnik poginuo na bojnopolju, a kralj se mogao nesmetano oženiti njegovom ženom. Vitsaveja mu je rodila sina. Bog, koji je podržavao Davida u njegovim pravednim poduhvatima, nije prešao preko ovog zločina. Preko proroka Natana obznanio je Davidu greh koji je počinio. Kao posledica tog strašnog zlodela, došla je i kazna. Natan je preneo Božju osudu: **"Ali što si tim delom dao priliku neprijateljima Gospodnjim da hule, zato će ti umreti sin koji ti se rodio."** (2. Sam. 12:14 RDK)

U istoriji i sadašnjosti nailazimo na brojne primere upotrebe sile i prevare za ostvarenje željenoga cilja. Od mnogih vojskovođa koji su

osvajali zemlje do pojedinaca, koji su koristili moć da dođu do bogatstva, položaja i ugleda. Od postanka sveta možemo pratiti kako čovek ustaje protiv čoveka i narod protiv naroda ne bi li se silom i prevarom došlo do većeg prostora i prevlasti nad drugima. Međutim, Božji put je drugačiji. Bog kao da želi poručiti i meni i tebi: **za željeni cilj bori se molitvom.** Ostavi po strani svaku moć i silu, koja ti je dostupna. Ostavi po strani svaku mogućnost prevare i lukavstva. Seti se Davida, koji se gorko kajao za opako delo, koje je počinio!

David je sledio svoj put i pretrpeo strašne posledice, jer je dete umrlo, a Božji način jeste Anin put molitve, jer mi vidimo da je on bio blagosloven. Tako, Bog nam poručuje kroz Anin slučaj: "Čujem vapaje i uzdahe tvoga srca. Mijenjam te iznutra, dok tvoja želja ne primi pravi oblik i ne bude u saglasnosti sa mojom željom. I zbog toga, nastavi ustrajno stajati u molitvi preda mnom."

Anina molitva u svetištu, koju iznosi Biblija, jeste zasigurno samo vrhunac njezinih ustrajnih vapaja pred Bogom - iz dana u dan, iz meseca u mesec, iz godine u godinu. I Ana je mogla poči putem sile i pakosti. Mogla je sve te dane i godine uzvraćati suparnici na uvredama, vraćati joj milo za drago, pokušati je čak i ukloniti. Mogla joj je govoriti: "Da, ja nemam dece, ali ti si ružna i pokvarena. Što ti sva tvoja deca vrede, kad mene moj muž voli više nego tebe?" No, Ana se molila Bogu, kome je bilo stalo do njezinih vapaja i uzdaha. Kao što je rekla jedna osoba: "Smisao molitve nije da se puno govori, nego da se puno ljubi."

Zapis o Ani podseća i na Moniku, majku Augustina, rano-hrišćanskog učitelja te pisca nadaleko poznatih *Ispovesti*. Njegova majka je mnoge godina izlivala suze pred Bogom, ne bi li se njeno dete obratilo od grešnog načina života i puta koji je vodio u propast. I ona je imala svoga sveštenika Ilija, jednog Božjeg čoveka, kojem je odlazila po savet i utehu. On joj je jednom prilikom, takođe, rekao da pođe od njega u miru. Jer gledajući suze koje je ona prolivala za spasenje duše svoga deteta, on je zaključio i rekao joj: "Sin tolikih suza neće propasti!" Uskoro, Augustin je doživeo obraćenje.

Prijatelju! Postoji li nešto za čime čezne tvoja duša, za šta si spreman pred nevidljivim Božjim prestoljem stajati iz dana u dan, iz meseca u mesec? Nije potrebno, poput Ane, da tražiš

neko svetište. Isus u Matejevom evanđelju, u šestom poglavlju, daje vrlo jednostavno uputstvo: **"A ti kada se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata svoja i pomoli se Ocu svome u tajnosti; i Otac tvoj koji gleda u tajnosti ispuniće ti."** (Mt. 6:6 EČ) Seti se da je Ana kao nagradu dobila Samuila, koji je izrastao u velikog Božjeg čoveka, na blagoslov mnogima. Biblija ovako govori o Aninom detetu: **"A Samuilo rastijaše, i Gospod beše s njim, i ne pusti da padne na zemlju nijedna reč njegova. I sav Izrailj od Dana do Virsaveje pozna da je Samuilo veran prorok Gospodnji."** (1. Sam. 3:19-20 RDK)

Čezneš li izmoliti od Gospodina ispunjenje dubokih čežnji, poput Ane, koja je izmolila Samuila? Ustraj pred nevidljivim Božjim prestoljem. Bog zasigurno i tebi poručuje: "Sin tolikih vapaja i uzdaha neće propasti. Kćer tolikih suza i čežnji neće propasti!" Gospod možda čeka na tvoje konačno: "Bože, neka plod moje molitve bude tebi na čast i slavu, tebi darujem svoje želje i htenja." Ako je tako, dragi prijatelju, pođi u miru. Neka ti Bog, Otac Gospoda Isusa Hrista, ispuni molitvu kojom si ga molio. ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

IZ SRCA MISIONARA

J. Hudson Taylor

- Izabrani citati
iz govora i spisa Hadsona Tejlora...

- "Da li ti prvo sviraš na koncertu, a posle toga štимуješ svoj instrument? Započni dan sa Božjom Reči i sa molitvom, uđi prvo i pre svega u harmoniju sa Bogom."

- "Možda ako je bilo više uloženog napora da se duše dovedu do suza pokajanja, možda bi smo onda češće videli rezultate koje priželjkujemo. Ponekad može biti da dok se žalimo na tvrdoću srca kod onih na kojima želimo videti korist, tvrdoća naših vlastitih srca i naše slabo razumevanje uzvišene stvarnosti večnih stvari mogu biti pravi uzrok našeg neuspeha."

- "Od dana Pedesetnice, da li je cela crkva ikada stavila u stranu svaki drugi posao i čekala na Njega deset dana, da sila Duha može biti manifestovana? Mi ti dajemo previše pažnje na načine (programe) i mašineriju i resurse, a premalo na pravi izvor sile."

- "Moć molitve nikada nije iskušana u njenom punom kapacitetu u bilo kojoj crkvi! Ako želimo da vidimo čuda božanske blagodati i sile manifestovanih na mestu slabosti, neuspeha i razočarenja, onda neka cela Crkva odgovori na Božji poziv izazova: 'Pozovi me, i ja ću ti odgovoriti, i pokazati ti velike i moćne stvari koje nisi znao.'"

- "Da li mi dajemo dovoljno pažnje na temu zadobijanja Hrista? Naša je radost i privilegija da Ga znamo kao neizrecivi dar Božiji, ali niko nije znao to bolje od apostola Pavla. No, da li je on bio zadovoljan sa svojim znanjem? Ili je Pavle imao goruću želju i bio spreman da plati svaku cenu, da zadobije Hrista, i da Ga upozna, kao i moć Njegovog vaskrsenja i zajedništvo Njegovog stradanja? O, da Hristos može biti i nama toliko poznat, kao 'živa i svetla stvarnost' da je naša jedina želja u našem srcu, ta strast da možemo lično zadobiti Hrista i da ga lično znamo kao što je to apostol čeznuo za time."

- "Ti moraš ići napred na svojim kolenima."

- "Svi Božji giganti su bili slabi ljudi, koji su učinili velike stvari za Boga samo zato jer su verovali da će Bog biti s njima."

- "Ja sam, na primer, nisam posebno nadaren, ja sam po prirodi stidljiv, ali moj milostiv i milosrdan Bog i Otac naklonjen je meni, i kada sam bio slab u veri On me je ojačao, dok sam još bio mlad. On me je naučio da u mojoj nemoći počivam u Njemu, i da se molim čak i za male stvari za koje drugi misle da im ne treba pomoć već da to mogu i sami."

- "Grana vinove loze ne brine, i ne muči se, i ne juri da traži sunce, kišu. Ne, ona počiva u zajednici i opštenju sa vinovom lozom, i u pravo vreme i na pravi način, pravo voće će se naći na njoj. Hajde da tako počivamo u Gospodu Isusu."

- "U Šansiju sam pronašao kineske hrišćane koji su običavali da provode vreme u postu i molitvi. Oni su prepoznali da u postu, kojeg mnogi ne vole, pošto to zahteva veru u Boga, jer post čini da se čovek oseća slabo i

siromašno, a to je, ustvari, otvoreni kanal za primanje božanske blagodati. Možda najveća prepreka našem radu za Boga jeste naša umišljena snaga, a kroz post mi naučimo kako smo siromašna i slaba stvorenja, zavisni smo od obroka mesa za malo snage na koju smo toliko skloni da se oslonimo."

- "Pronašao sam da postoje tri faze u svakom velikom zadatku za Boga: prvo, to je nemoguće, onda: to je teško, i na kraju: to je urađeno."

- "Više se ne brinem u vezi ni sa čim, kako sam shvatio da je On kadar da nosi svoju volju za mene. Nije važno gde će me On staviti ili kako. To je na Njemu da odluči, a ne na meni. U najlakšoj situaciji On će mi dati milost a u najtežoj Njegova milost će biti dovoljna."

- "Božjem poslu rađenom na Božji način neće nikada nedostajati Božja opskrba."

- "Tebi ne treba velika vera, već vera u velikog Boga."

- "Donošenje duhovnog roda uključuje nošenje krsta. Mi znamo kako je Gospod Isus postao pun roda - ne samo noseći svoj krst, već umrevši na njemu. Da li mi imamo zajedništvo sa Njime u ovoj stvari?"

- "Ako želiš blagoslov, onda napravi mesta za njega!"

- "Mala stvar jeste mala stvar, ali vernost u malim stvarima jeste velika stvar."

- "Ako se čeka na Boga, to nije izgubljeno vreme!"

- "Predanost Bogu je još uvek dobrovoljna stvar, otuda toliko različitih dostignuća među hrišćanima."

- "Ako je ovo stvaran posao za Boga, onda je to stvaran konflikt sa Sotonom."

- "Sa Bogom su sve stvari moguće a nijedno obraćenje nije došlo bez moćne sile Svetoga Duha. Stoga, velika potreba svakog hrišćanskog radnika jeste da poznaje Boga."

- "Ako bi imao 1000 života, sve bi ih dao za Kinu." ◀

ZAMENJENI ŽIVOT

J. Hudson Taylor

Džejms Hadson Tejlora (James Hudson Taylor, 1832-1905) je bio engleski misionar u Kini, koji potiče iz metodističke tradicije. Osnivač je "Unutrašnje kineske misije" (China Inland Mission - CIM, danas je to "OMF International") preko koje je doveo preko 800 misionara u Kinu,

osnovao 125 škola. Osnovao preko 300 misijskih stanica, računa se da je iza sebe ostavio preko 125,000 kineskih hrišćana.

Ovo je pismo Hadsona Tejlora koje je on napisao svojoj sestri Ameliji, a iz kojeg se može videti šta je bila tajna njegovog uspeha i istrajnosti na misijskom polju...

Chinkiang (Kina),
17. oktobar 1869.

Moja rođena sestro.

Mnogo ti hvala za tvoje drago i opširno pismo... Mislim da mi nisi pisala tako opširno od kako se nalazim u Kini. Znam da je isto i sa tobom kao i sa mnom - nije da nećeš, nego ne možeš. Razum i telo ne mogu da podnesu više od određene veličine napetosti ili određene količine rada. Što se tiče rada, moj nikada do sada nije bio tako obiman, tako odgovoran i tako težak; ali sva opterećenost i napetost su nestali. Poslednjih mesec dana ili nešto malo više, bili su mi najsrećniji dani moga života i čeznem da ti kažem makar malo od onoga šta je Gospod učinio za moju dušu. Ne znam do kolike mere sam u stanju da o tome budem jasan, jer u tome nema ničeg novog, ni neobičnog, ni divnog, a ipak, sve je nekako novo! Jednom rečju "bio sam slep, a sada vidim".

Možda ću biti malo jasniji ako se vratim malo unazad. Evo ovako, mila. Misli su mi bile veoma aktivne za poslednjih šest ili osam meseci, osećao sam ličnu potrebu a i potrebu misije, za većom svetošću, životom i silom u mojoj duši, ali isto to i za druge. No, lična potreba je stajala prva, pa je bila i najveća. Osećao sam nezahvalnost, opasnost i greh zbog toga što ne živim u bližoj zajednici sa Bogom. Molio sam

se, mučio, postio, borio, zaricao se, čitao Reč marljivo, nalazio više vremena za odmor i duboko razmišljanje - no, sve je bilo bez ikakvih rezultata.

Svakoga dana, skoro svakoga časa, pritiskivala me je svest o grehu. Znao sam da mogu da počivam u Hristu, ali to nisam i umeo. Počinjao sam dan molitvom, čvrsto odlučivši da ne odvajam oči od Njega ni za jedan momenat. Međutim, težina dužnosti, ponekad veoma mukotrpna i neprestano ometanje, često su me navodili da na Njega zaboravim. Tada su mi nervi postajali tako zategnuti u ovoj atmosferi koja kuša na razdražljivost, da je bilo teško i misliti, a ponekad i neljubazne reči bilo sve teže kontrolisati. Svaki dan je donosio svoj spisak greha, neuspeha ili nedostatak sile. To "da hoću", zaista je bilo u meni, ali da učinim, to nisam mogao.

Tada mi je došlo pitanje: "Zar nema izbavljenja?" Mora li ovako biti do kraja - neprestani sukob; umesto pobeđe, isuviše često iskusim poraz. Takođe, kako sam mogao da propovedam sa iskrenošću da bilo ko od njih primi Isusa: "On daje moć da postanu deca Božija (po Božijem obličju)," ali kao da to nije bilo istinito u mome iskustvu. Umesto da sve više jačam, čini mi se da sam postajao sve slabiji i da sam imao sve manje sile usprotiviti se grehu. Nije ni čudo, jer su mi vera, pa čak i nada bivale sve manje. Mrzeo sam samoga sebe. Mrzeo sam svoj greh; a ipak nisam zadobijao nikakvu snagu protiv njega.

Osećao sam da sam bio Božije dete. Njegov Duh u mome srcu je vikao uprkos svemu: "Ava, Oče!" No, da se uzdignem do svojih privilegija kao Njegovo dete - bio sam beskrajno nemoćan. Mislio sam da se svetost, praktična svetost se postepeno zadobija putem marljivog korišćenja sredstava milosti. Osećao sam da ništa drugo nisam više želeo u ovom svetu i da mi ništa drugo nije toliko trebalo kao ona. A kada mi se činilo da je u nekoj meri i zadobijam, nastavljajući u tom pravcu i boreći se za nju sve više, ona mi se onda sve više izmicala; sve dok sama nada skoro sasvim nije umrla, i ja počeo da mislim da Bog ne želi da je da ovde dole, da bi nam nebo bilo draže. Mislim da nisam zapinjao da je zadobijem svojom vlastitom silom. Znao sam da sam nemoćan. Gospodu sam rekao o tome, i molio Ga da mi da pomoć i snagu; a ponekad sam skoro i verovao da bi me mogao sačuvati i podržati. No kad bih se uveče osvrnuo na protekli dan, avaj! Tu su bili

samo gresi i neuspeh da se priznaju i oplakuju pred Bogom.

Ne želim da ti dam pogrešan utisak da je ovo bilo moje svakodnevno iskustvo svih ovih dugih, iscrpljujućih meseci. Bilo je to isuviše često stanje moje duše, koje se umalo nije svršilo očajem. Ipak, Hristos mi se nikada nije činio dragocenijim - Spasitelj koji je mogao i koji je hteo da spasi ovakvog grešnika!

Ponekad je bilo perioda vremena kada sam imao ne samo mir, nego i radost u Gospodu. No, ovi su bili prolazni, pa kada su bili i najbolji, ipak se osećao nedostatak sile u njima. O, kako je samo Gospod dobar, jer je priveo ovu borbu kraju!

Sve vreme sam se osećao siguran da se u Hristu nalazi sve ono što mi je potrebno, ali praktično pitanje je bilo, kako to iz Njega i izvući! On je bogat, ali ja sam siromašan. On jak, a ja slab. Znao sam sasvim dobro da se u korenu i stablu nalazilo samo ono što je najbolje; ali pitanje je bilo, kako to dovesti do moje krležave grančice! I pošto sam postepeno dobijao sve više svetla, video sam da je vera jedini uslov i ruka koja može da se prihvati Njegove punine, a tada tu puninu učini i mojom, ali ja takvu veru nisam posedovao. Borio sam se za nju, ali ona nije dolazila. Pokušavao sam da je primenim, ali uzalud.

Gledajući sve više i više čudesno bogatstvo milosti u Isusu, puninu našeg Spasitelja - činilo mi se da se moja bespomoćnost i osećaj krivice povećavaju. Gresi koje sam činio izgledali su kao trice u poređenju sa grehom nevere koji je i bio njihov uzrok i koji nije mogao ili nije hteo da primi Boga po Njegovoj Reči, nego Ga radije, čini lažovom! Nevera je bila, smatrao sam, presudni greh celog sveta - a ipak ga je i dalje podnosio. Molio sam se za veru, ali ona nije dolazila. Šta da radim?

Kada je moja duša već bila u velikom očaju, jedna rečenica u pismu dragog *McCarthya* (Makartija) bila je upotrebljena da mi spadne krljušt sa očiju, a Sveti Duh Božiji otvori istinu o našoj sjedinjenosti sa Isusom, kao što to nikada ranije nisam znao. *McCarty*, koji je i sam bio u stanju osećanja neuspeha, ali ugledao svetlo pre mene, pisao je (citiram po sećanju): "No, kako je moguće, ojačati veru? Ne naprežući se za veru, nego počivajući u Onome koji je veran!"

Pošto sam to pročitao, sve sam jasno sagledao! "Ako smo neverni, on ostaje veran." Pogledao sam u Isusa i video (a kada sam video, o, kako je samo radost tekla!) da je rekao: "Nikada te neću napustiti." "Aha, tu je počivanje!" razmišljao sam. "Uzalud sam se trudio da počivam u Njemu. Više neću da se naprežem. Zar nije obećao da obitava sa mnom - nikada me neće napustiti, nikada me neće ostaviti!" I mila sestro, nikada i neće!

Međutim, ovo nije bilo sve što mi je pokazao, čak ni polovina toga. Pošto sam razmišljao o čokotu i lozama, kakvo je samo svetlo Blagosloveni Duh izlio pravo u moju dušu! Kako se samo velika činila greška koju sam počinio u želji da dobijem sok, puninu od Njega. Ne samo da sam video da me Isus nikada ne bi napustio, nego sam postao deo Njegovog tela, Njegovog mesa i Njegovih kostiju. Sada vidim da čokot nije samo koren, nego sve skupa: koren, stablo, loze, lozice, lišće, cvat, plod. Ali, Isus nije samo to nego je i zemlja i sunce, vazduh i pljusak i deset hiljada puta više od bilo čega što bismo mogli da sanjamo, poželimo ili ustrebamo. O, kakve li radosti u spoznaji ove istine! Molim se da oči i tvoga razuma budu otvorene, da bi znala ta blaga koja su nam u Hristu data za badava.

O, draga moja sestro, divno je biti sjedinjen sa vaskrsim i proslavljenim "Spasiteljem - biti deo Hrista! Razmisli šta to obuhvata? Može li Hristos biti bogat a ja siromašan? Može li tvoja desna ruka biti bogata a leva siromašna? Ili pak, da ti se glava dobro hrani, a istovremeno telo da ti gladuje? Pa onda, samo razmisli kakav uticaj to ima na molitvu. Da li bi bankarski službenik mogao da kaže štediši: "Taj ček je napisala samo vaša ruka, a ne vi," ili "Ne mogu da isplatim ovu sumu vašoj ruci, nego samo vama lično"? Isto tako tvoje i moje molitve ne mogu da budu neprihvaćene ako su prinete u Isusovo Ime (ne u naše lično ime, ili tek poradi Isusa, nego na osnovu toga što smo Njegovi - Njegovi udovi), to jest pod uslovom da se držimo granica Hristove vere - a ove granice idu daleko. Ako molimo nešto što nije u saglasnosti sa Svetim pismom ili što nije po Božijoj volji, čak ni Hristos ne bi mogao to da učini, "ako što molimo po njegovoj volji i kad znamo da nas sluša... znamo da stvarno imamo ono što smo od njega iskali."

Najslađi deo ovoga, ako je uopšte moguće reći za jedan deo da je slađi od ostalih, jeste odmor koji dolazi kroz potpuno poistovećenje sa

Hristom. Pošto ovo shvatam, ni oko čega se više ne brinem; jer je On, znam to, u stanju da sprovede Svoju volju, a Njegova volja je moja. Ništa ne mari kako i gde me postavlja. To radije ostaje na Njemu da odluči a ne na meni; jer i u najlakšim situacijama mora da mi da Svoju milost, a u najtežim Njegova milost će opet biti sasvim dovoljna.

Mome služi nije nimalo važno da li ga šaljem da mi kupi nešto vrlo jeftino ili pak nešto vrlo skupo. U oba slučaja čeka na mene da mu dam novac, a zatim mi donosi ono što je pazario. I tako, ako me Bog postavi usred velike zbrke, zar mi neće dati i veliko vodstvo; a u situaciji velikih nevolja mnogo milosti; dok u okolnostima velikog pritiska i ispita mnogo snage? Nema straha da će Njegovi izvori bogatstva biti nedovoljni u poređenju sa hitnom potrebom! A Njegovi izvori bogatstva su i moji, jer je On moj, a i sa mnom je i u meni je. Sve ovo potiče iz vernikove sjedinjenosti s Hristom. I od kada Hristos tako prebiva u mome srcu, kako sam samo srećan! Voleo bih da ti pričam o ovome, umesto što ti pišem!

Nisam nimalo bolji nego ranije (ne bih hteo da kažem ovo u smislu da to ne želim da budem, niti pak da to ne nastojim da budem); ali, mrtav sam i sahranjen sa Hristom - a zacelo i vaskrsao i vaznet. Sada Hristos živi u meni. "A što sad živim u telu, živim verom u Sina Božijeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene." Ja sada verujem da sam mrtav grehu. Bog me smatra takvim, i kaže mi stoga da i sam sebe smatram takvim. On najbolje zna.

Sva moja prošla iskustva bi mogla da govore da to nije bilo tako, ali sada se više ne usuđujem da kažem da nije tako, kad On kaže da jeste. Osećam i znam da je staro prošlo. U stanju sam da grešim kao što sam to i dosada bio, ali Hristos mi je stvaran sada kao nikad ranije.

On ne može da greši pa stoga i mene može da sačuva da ne grešim. Ne mogu da kažem (žao mi je što to moram da priznam) da nisam zgrešio od kada sam video to svetlo; ali bih rekao da nije bilo potrebe da to učinim. Dalje, hodajući sve više u svetlu, savest mi je postala mnogo osetljivija. Greh je bio trenutačno primećen, priznat, oprošten, a mir i radost (s poniženjem) istoga momenta povraćeni, sa jednim izuzetkom, kad mi se mir i radost nisu vratili za nekoliko časova zbog potrebe (što je trebalo da naučim) za potpunim priznanjem i zbog pokušaja da opravdam samoga sebe.

Sada vidim da je vera: "Tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo", a ne tek neka senka. Ona nije nešto malo manje od vidljivog, nego više od toga. Vid pokazuje samo spoljašnju formu stvari; vera daje tvrdoću. Na toj tvrdoći (supstanci) možeš da se odmaraš. Tvrdoćom možeš da se hraniš. Hristos prebivajući u srcu (na osnovu Njegove Reči) je zaista sila, zaista život, a Hristos i greh neće prebivati zajedno; niti nam je moguće da imamo Njegovo prisustvo zajedno s ljubavlju za svetom ili brigom "za mnogo".

A sada, moram da završim. Nisam rekao ni pola od onoga što bih mogao, a ni vreme mi to ne dozvoljava. Neka ti Bog pomogne da primiš ove blagoslovene istine. Nemojmo dozvoliti da kažemo u srcu "ko će se popeti na nebo? to jest, da svede Hrista". Drugim rečima, nemojmo smatrati da je daleko, kad nas je Bog učinio jedno sa Njim, udovima samog Njegovog tela. Niti bi trebalo da gledamo na ovo iskustvo i ove istine kao da su one samo za neke. One su rođeno pravo svakog Božijeg deteta, i niko ne može da ih odbaci a da istovremeno ne obeščaćuje našeg Gospoda. Jedina sila za oslobođenje od greha i za pravu službu jeste Hristos!

Sa svom ljubaznošću tvoj rođeni brat,
J. Hudson Taylor ◀

MOJE JAGNJE

Hana Pinknerova

Nikako se nisam radovao današnjem danu. Čak mislim da sam ga se i bojao. Ujutru sam ustao veoma rano, ranije nego obično, čak i ranije nego moja braća, iako su oni, zato što su stariji, morali da ustanu veoma rano da bi s tatom išli u Jerusalim. Ja nisam išao. Tata je rekao da barem jedan muškarac mora da ostane kod kuće i pomaže majci. Zaista, sestra ponekad nenormalno ciči a majku bi od toga mogla da boli glava. Ali, možda mi je to rekao samo zato da ne bih išao s njima, kako ne bih video kada se to bude desilo...

Ujutro sam ustao rano da bih se oprostio od mog jagnjeta. Doneo sam mu šargarepu i zadnji put sam ga pomilovao. Ono je poskakivalo oko

mene kao i uvek a meni se plakalo. Naravno, to je samo životinja, to mi svi već celu sedmicu ponavljaju, ali ja još nikad ni jednu životinju nisam toliko voleo. Jagnje se rodilo pre godinu dana i odmah, dok je još bilo tako malo, bilo je očigledno da je to jagnje posebno. Bilo je najlepše u čitavom stadu, neverovatno pametno i umiljato. Ničega se nije bojalo, ali je bilo poslušno. Ipak, ono najbolje na njemu je bilo to što me je volelo. Uvek me je prepoznalo kad sam se približavao i pošlo mi je u susret. Veselo me je pozdravljalo čak i kada mu ništa nisam donosio. Svi su govorili da je savršeno. Ne volim tu reč... Zbog toga su ga i izabrali za žrtvu.

Naime, jednom godišnje tata ide u Jerusalim u hram da bi tamo prineo jagnje bez mane kao žrtvu za grehe cele naše porodice. Ove godine su izabrali moje jagnje. Plakao sam i ljutio sam se, pokušavao sam da nagovorim tatu da izabere drugo jagnje, ali i sam sam video da je moje jagnje najlepše od svih. Znao sam da je savršeno. Morao sam da priznam da je ono najbolja žrtva za naš greh. Tata mi je obećavao drugo jagnje. Pričao mi je kako ću sebi od novih jaganjaca izabrati drugog prijatelja. Ali drugo takvo ne može biti. I, ako bi mu slučajno bilo barem malo slično, šta ako ponovo bude savršeno i oni će ga opet žrtvovati?

Razmišljao sam da li bih nekako mogao barem ja da ne grešim, pa da tih grehova bude manje, i onda bi bilo dovoljno žrtvovati samo par golubova. Prošle sedmice sam se trudio iz sve snage. Ni jednom nisam slagao, iako sam zbog toga dobio batine. Priznao sam da sam bio kod komšije u bašti i tamo ubrao dve smokve. Bile su samo dve, ali je to tata nekako primetio, pitao me za to i ja sam priznao. Dakle, lagao nisam, ali sam zato krao. Poslušno sam pomagao majci. Čak sam i čuvao malu sestru. Ali ona se stalno kezila i rušila mi je ogradicu

koju sam sagradio za drvene životinje koje mi je tata izrezbario, tako da se nisam obuzdao i malo je čušnuo. A ona je odmah otrčala da me tuži i opet sam dobio... Majka je bila jako tužna, govorila mi je da joj stvaram brige. A ja sam, moliću lepo, samo pokušavao da ne grešim. Ne mogu da ne grešim, pa makar se pretrgao. Ni nedelju dana. To me je mnogo rastužilo. Pa, ja sam samo mali dečak, šta li će tek biti, kako mi starija braća govore, kad dođu ona muška iskušenja? To ne mogu ni da zamislim!

Pa, zar je ono jadno jagnje krivo za sve to? Ono nikad nije požvakalo mamino cveće kao što to ume naša koza, niti je ušlo u komšijski kupus. Ono je bilo tako dobro, a sad će ispaštati za celu porodicu! Kažu da to tako mora da bude. Jednom godišnje potrebno je da se prolije krv životinje bez mane. To je, ustvari, umesto nas, umesto cele naše porodice. Jer plata za greh je smrt. Brrr! Muka mi je od toga.

Ceo dan sam se trudio da pomažem majci. Pazio sam sestru, nosio vodu, hranio kokoške, čak sam i korpu luka odneo staroj komšinici što živi na kraj sela, jer me je majka molila da to uradim. Stalno sam se nečim zanimao samo da ne mislim na to da više nikad neću videti svoje jagnje. Nikako nisam želeo da zamišljam kako mu je nož na vratu, pa ipak, stalno sam morao da razmišljam o tome.

Popodne, kad je majka uspavala seku, uzela me je u krilo i razgovarali smo. Izgleda da je primetila da sam stalno tužan. Pričala mi je, da je naredba o žrtvi Božija pravda. Rekla je da bi u protivnom morali da umiru ljudi koji greše. I još je rekla da greši potpuno svako. Onda sam joj rekao da to već znam, da sam se trudio, ali nikako mi nije polazilo za rukom. Majka se smeškala, milovala me i rekla je da bi hiljadu puta radije žrtvovala životinju, iako je to bilo moje omiljeno jagnje, nego da gleda kako se meni ili mojoj braći, sestri ili tati nešto loše desilo. To sam morao da priznam. Majka uvek ume čoveka da umiri. Zatim sam joj pomagao da pripremi večeru za naše putnike. Pomalo sam se radovao poklonima koje će mi doneti iz grada.

Uveče sam stalno istrčavao pred kuću da ih vidim kada se budu vraćali. Dugo se nisu vraćali. Već je padao mrak. Bio sam sav nestrpljiv a majka me je umirivala time da je to ipak dug put, da je u Jerusalimu bilo strašno mnogo ljudi, da su možda u hramu morali da čekaju red i da su se verovatno negde zadržali,

negde na pijaci.

Konačno su se pojavili u krivini puta. Bilo je već dosta mračno, pa sam pomislio da me oči varaju. Tata je vodio jagnje. Moje jagnje! Prepoznao bih ga među hiljadu drugih. Potrčao sam im u susret i klicao od radosti za dobrodošlicu. Nisam mogao da shvatim šta se desilo.

Tata i braća su izgledali pomalo čudno. Bili su zaprepašteni i bleđi. Nisam mnogo na to obraćao pažnju, jer je moje jagnje radosno skakalo prema meni a ja sam ga grlio. Kasnije, za vreme večere, tata i braća su pričali nekakvu tužnu priču koje su bili svedoci u Jerusalimu. Ja baš nisam sve to dobro razumeo a majka je plakala. Od svega se sećam samo onoga što je tata rekao na kraju: da su već žrtvovali drugo Jagnje i to moje više nije bilo potrebno prinositi na žrtvu... ◀

Sa češkog preveo: Pavel Leštan. Objavljeno u časopisu Hrišćanskog misijskog društva - KMS "Život vere", broj 4/2010, Prag.

AGNUS DEI

Jan Vareca

*"Evo jagnje Božije koje uklanja greh sveta."
(Jn. 1:29 EČ)*

Pre mnogo godina u moje ruke je došao neki traktat koji je nabrajao više od dve stotine imena, naziva i titula Gospoda Isusa Hrista, koje se spominju u Svetome pismu. Ako bi morao neko ime izdvojiti, kao posebno, to bi mi palo kao vrlo težak zadatak, jer svako ime Gospoda Isusa Hrista ima određenu lepotu, snagu i poruku. No, ipak, ni jedan naziv dat Isusu, nije tako omiljen u "crkvenom narodu" kao: "Jagnje".

Liturgije tradicionalnih hrišćanskih denominacija koriste sliku "Jaganjca Božijeg" (lat. Agnus Dei) u svojim posebnim bogoslužjenjima, a na mnogim crkvenim prozorima (vitražima) može se videti pobedonosno Jagnje. Postoji i neverovatan broj crkvenih pesama u kojima se koristi reč "Jagnje", zatim u umetnosti, u knjigama ili se pak spominje preko propovedi.

ŽRTVENO JAGNJE

Sva ova crkvena ikonografija ili bolje reći "jagnjeto-grafija" potiče iz Novog zaveta u kojem na više mesta nalazimo reč "jagnje" a koja se koristi kao aluzija na Gospoda Isusa Hrista. Ovo je posebno vidljivo u Jovanovim spisima, u njegovom jevanđelju i Otkrivenju. Jovan u Otkrivenju čak 29 puta koristi reč "Jagnje", da bi oslikao Hrista, ali i naglasio kontrast između Njega i osobe koja je sušta suprotnost Hristu, a koju on naziva "Zver". Čitalac se tako mora odlučiti: Da li želi da nad njime vlada Jagnje ili Zver - Hrist ili antihrist?

No, svakako, poreklo ove "jagnjeto-grafije" u Novom zavetu dolazi iz Starog zaveta, gde je jagnje bila životinja za žrtvu. U Starom zavetu možemo naći dve reči za jagnje. Prva je "kebes" koja označava jagnje staro od jedne do tri godine. Ovakvo jagnje se prinosilo na žrtvu svakoga dana, ujutro i uveče (2. Moj. 29:38-42), na Sabat (4. Moj. 28:9), na Praznik novog meseca (4. Moj. 28:11), Praznik truba (4. Moj. 29:2), Praznik senica (4. Moj. 29:13-40), na Dan Pedesetnice (3. Moj. 23:18-20) i na Pashu (2. Moj. 12:5), ali i u mnogim drugim prilikama (1. Dn. 29:21; 2. Dn. 29:21; 3. Moj. 9:3; 3. Moj. 14:10-25). Druga reč je "teleh" i ona označava jagnje koje još sisa, tj. veoma mladu životinju (1. Sam. 7:9; Isa. 65:25).

Žrtvena upotreba jagnjeta je duboko ukorenjena u Starom zavetu a najvažnija je svakako ona koja se povezuje sa Pashom (vidi 2. Moj. 12). Reč "Pasha" se koristi da označi kako pashalnu svečanost tako i za pashalno jagnje. Tako se može govoriti o "klanju Pashe" u smislu klanja pashalnog jagnjeta (vidi Mk. 14:12; Lk. 22:7 i Lk. 22:11). Pashalna svečanost je stajala u centru izraelske vere i života. Svaki odrastao Izraelac koji je živio u krugu od tridesetak kilometara oko Jerusalima bio je obavezan da prisustvuje Pashi. No, odlazak u Jerusalim na Pashu je bila velika želja svakog pobožnog Judejina, koji je živio u dijaspori, da prisustvuje barem jednoj pashalnoj svečanosti u svome životu, i to u Svetom gradu.

Prema Mojsijevom zakonu jagnje koje se prinosilo na žrtvu je moralo biti savršeno - "bez mane" (3. Moj. 1:3), jedinstveno - provorođeno (4. Moj. 18:17), celo - bez slomljenih kostiju (2. Moj. 12:46). Ovakva jagnjad su bila na ceni i njima se posvećivala posebna pažnja, ona su se brižno čuvala. Jagnje je moralo biti prineto na žrtvu dragovoljno, a kada bi bilo zaklano

sveštenik je njegovom krvlju prskao oltar sedam puta (4. Moj. 19:1-10) kao znak da je greh pokriven.

NEKO MORA UMRETI

Mnogim kritičarima Biblije ideja starozavetnog žrtvenog sistema izgleda čudno i svirepo. "Kakav je to Bog koji traži klanje nevinih životinja?", prigovaraju oni. No, ako je On Bog Stvoritelj - Život - onda On kao takav ima apsolutno pravo da uzme poklonjeni život nazad. Mi često, kao roditelji, mislimo da smo mi ti koji smo svojoj deci dali život, međutim, istina je da su nam naša deca darovana od Boga (1. Moj. 33:5; Ps. 127:3). Mi smo samo oni koji su preneli život na svoju decu, kao što su ga i naši roditelji preneli na nas i tako unazad sve do prvih ljudi Adama i Eve. U Adama je Bog udahnuo tu početnu "iskru života" koja će se prenositi dalje, sve do nas. Dakle, ako Bog potražuje nečiji život nazad, onda u tom slučaju, On traži samo ono šta mu po pravu i pripada, bilo da se radi o životinjskom ili ljudskom životu. Iz tog razloga čovek nije kadar da sam sebe iskupi svojim životom, jer život koji on želi Bogu položiti kao otkupninu za sebe, već i tako pripada Bogu (Ps. 49:7-9; Mih. 6:7).

Postoji vrlo ozbiljan i važan razlog zbog kog je Bog uveo koncept krvne žrtve u Stari zavet, a to je da bi čoveku pokazao koliko je greh problematična stvar pred Njime. Poruka svega toga je vrlo ozbiljna i jasna: **"Čoveče, da bi ti mogao da nastaviš da živiš i da bi mi bio ugodan, neko za tvoj greh mora da umre... a Ja ne želim da to budeš TI!"**

Čovek tako ima ozbiljan problem, za koji sam nema rešenja (Rim. 3:23; Rim. 5:12). Čovek krši Božji zakon, i nije u stanju ispuniti visoki standard Božjeg zakona, on čini greh (1. Jn. 3:4; Jak. 4:17). S druge strane Božja pravednost zahteva kaznu za greh (Rim. 6:23). Bog ne može nekome "progledati kroz prste", jer ako bi to učinio onda ne bi više bio pravedan Bog, a ako nije pravedan onda nije ni Svet. Božji zakon i pravda ne poznaje pomilovanje. Prestupnik zakona mora biti kažnjen, on mora umreti. Tako, životinjske žrtve su bile privremeno Božje rešenje za "pokrivanje greha", tj. da bi prestupnici Božjeg zakona nekako mogli da nastave da žive. Bio je to Božji način da se samo odgodi "izrečena smrtna presuda", ali i zbog toga da slikovito ukaže na

događaj koji će se jednom u budućnosti dogoditi. Bog je hiljadu godina pripremao put za dolazak savršene žrtve koja će zadovoljiti sve kriterijume Njegove pravednosti i zakona, i koja će jednom za svagda "očistiti greh" između Njega i čoveka (Rim. 3:25-26).

Da bi Bog potvrdio svoju vlastitu pravednost u zakonu i sudu, a ujedno rešio i čovekov problem sa grehom i osudom, jedini način da ovo bude učinjeno je bio taj način da Bog postane čovek - da ispuni Božji zakon i umre umesto čoveka - da On sam postane savršena i večna žrtva pomirnice.

Tako, Isus Hrist začet od Duha Svetog (Boga) ulazi u naš svet. Sin Božji se rađa pod zakonom, ispunjava zakon tako što ne čini ni jedan jedini prestup zakona, u tom pogledu Hrist je jagnje bez mane, ali i više od toga On je i bez naslednog greha - On je bezgrešan - Savršen (2. Kor. 5:21;). Kao "Sin Čovečji", Hristos ipak umire. Međutim, Hrist nije nikad zgrešio i nije kriv, već On dobrovoljno preuzima na sebe našu krivicu i naš greh (Fil. 2:6-8). Ovakvu zamenu mesta sa okrivljenim On može učiniti na osnovu žrtvenog zakona. Isus će tako dobrovoljno iskusiti gnev Božji i smrt umesto čoveka (Isa. 53:5; Mt. 26:42; Mt. 27:46).

Kroz zastupničku smrt Jaganjca Božjeg sva potraživanja zakona bivaju održana i ispunjena a izrečena presuda nad čovekom obesnažena. Što otvara novu mogućnost, a to je da se čovek može opravdati po delu svoga Zastupnika, po Isusu Hristu (1. Kor. 15:20-22). Žrtva Isusa Hrista je svevažeća i večna, jer Onaj koji je žrtvovan je Jedan i Najveći, veća žrtva od ove nije mogla biti prineta, nije se mogla naći ni u vidljivom ni u nevidljivom univerzumu.

Pavle tako konstatuje: *"Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirnice koja se prihvata verom. Time je Bog hteo da pokaže svoju pravednost. Jer, on u svojoj strpljivosti nije kažnjavao ranije učinjene grehe da bi u sadašnje vreme pokazao svoju pravednost - da sam bude pravedan i da opravda onoga ko veruje u Isusa."* (Rim. 3:25-26 SSP) Isus je dakle umro prvo za Boga - da bi ispunio Božju pravednost - a zatim za čoveka. Ispunjenje Božje pravednosti je omogućilo "opravdanje onome koji veruje u Isusa".

"Opravdanje" znači da je optužnica zakona sada van snage nad onima koji prihvataju Hristovu smrt na krstu kao svoju: *"... Oprostio*

nam je sve prestupe tako što je izbrisao obveznicu koja je svojim odredbama bila protiv nas i uklonio je prikovavši je na krst." (Kol. 2:13-14 SSP) Bog je onaj koji je Život sam po sebi, i On će dati svoj život na krstu za svoje stvorenje, da bi čovek dobio mogućnost da mu bude oprošteno a ne da bude osuđen, da živi a ne da umre (Jn. 3:16; Otk. 21:8).

Kada je reč o Hristovoj žrtvi, pitanje koje skeptici obično postavljaju jeste: "Kako samo jedan čovek može odneti grehe celog čovečanstva?" No, kao što smo videli to nije bio samo "običan čovek", taj jedan "čovek" je vredeo više od celog čovečanstva (Kol. 1:16-17), i zato je to (legalno) moguće. Da je Isus bio samo običan čovek, Njegova zastupnička smrt ne bi učinila ništa za nas u budućem i večnom smislu, jer i posle Njegove smrti, krivica zbog novo učinjenih grehova i dalje bi nas pritiskala i optuživala - oproštenja greha ne bi bilo. No, Bog je Isusa vaskrsao iz mrtvih i tako pokazao da je Hristova zastupnička smrt kod Njega prihvaćena i da su naši gresi očišćeni (1. Kor. 15:17-18).

SAVRŠENA I KONAČNA ŽRTVA

Žrtva Božjeg Jaganjca je savršena i potpuna u svakom pogledu. On je bez greha i bez mane. Ni jedna od njegovih kostiju nije bila slomljena (Jn. 19:36). On je prvorodenac - jedan i jedinstven. On je ponizan i krotak, i dragovoljno se podređuje Očevoj volji. Hrist je postao naše savršeno pashalno jagnje (1. Kor. 5:7).

Hristova smrt je ispunila svako potraživanje žrtvenog zakona, čak i zahtev da se krv pashalnog jagnjeta sedam puta popraska po oltaru, tako je i Hristova krv bila sedam puta puštena: (1) kada je bio bičevan (Jn. 19:1), (2) kada mu je stavljena trnova kruna (Jn. 19:2), (3-4) kada su mu probodene ruke, (5-6) kada su mu probodene noge i (7) kada mu je proboden bok kopljem (Jn. 19:34).

U Božjem Jaganjcu, Sveto pismo spaja: nežnost i moć, patnju i slavu, poniznost i uzvišenost Isusa Hrista, koji je istovremeno i žrtva i pobednik nad smrću, i sluga i uzvišeni nebeski Car. Ko je kao Isus, veličanstveno Jagnje Božije dato za izbavljenje čoveka od ropstva greha i smrti.

Svakako, da bi se sagledali svi aspekti i posledice Hristovog krsta o tome je nemoguće

pisati u jednom kratkom članku, ali i ovo je dovoljno da bi smo videli kako je Bog velik, pravedan, mudar i požrtvovan. A najdivnije od svega je činjenica, da je On lično uzeo aktivno učešće u našem spasenju - za tebe i mene. ◀

misaone refleksije

KAKO JEDAN OSMOGODIŠNJAK VIDI BOGA *Preuzeto sa Interneta*

Sastav koji je napisao Deni Daton, iz Čula Viste, u Kaliforniji, za domaći zadatak na temu: "Objasni Boga".

Jedan od Božjih glavnih poslova je pravljenje ljudi. On ih pravi da bi zamenio one koji umiru, tako da ima dovoljno ljudi da se brinu o stvarima na Zemlji. On ne pravi odrasle, već samo bebe. Mislim da je to zato što su bebe manje i lakše ih je napraviti. Na taj način, On ne mora da gubi svoje dragoceno vreme da ih uči da hodaju i govore, već može to jednostavno da prepusti majkama i očevima.

Božji, drugi, najvažniji zadatak je slušanje molitvi. Tu ima mnogo toga, jer neki ljudi, kao propovednici i slično, mole se pre spavanja. Bog zbog toga nema vremena da sluša radio ili gleda televiziju. Budući da Bog čuje sve mora da je velika buka u Njegovim ušima, osim ako ima neki način da je isključi. Bog vidi sve i čuje sve i svuda je što Ga čini prilično zauzetim. Zato ne treba da tračiš Njegovo vreme tako što ćeš da ideš mimo mame i tate tražeći nešto što su ti već rekli da ne možeš da imaš.

Isus je Bogu Sin. On je radio sve teške stvari kao što je hodaње po vodi i izvođenje čudesa i pokušavanje da uči ljude koji nisu hteli da uče o Bogu. Konačno su se umorili od Njegovog propovedanja njima i razapeli su Ga. No, On je bio dobar i nekako kao Njegov Otac i rekao je svom Ocu da ti ljudi ne znaju šta rade, te da im oprosti, i Bog je rekao: "Okej".

Njegov Tata (Bog) cenio je sve što je On uradio i sav Njegov težak rad na Zemlji, pa mu je rekao da ne mora više da ide okolo, i da može da ostane na nebu. I On je tako uradio. I sada pomaže svom Tati slušajući molitve i gledajući

stvari koje su Bogu važne da se za njih brine sam, a da ne mora da time gnjavi Boga. Možeš da se moliš bilo kada i Oni će sigurno da čuju, jer su tako uredili da je jedan od Njih uvek na dužnosti.

Ako ne veruješ u Boga, bićeš veoma usamljen, jer tvoji roditelji ne mogu svuda da idu sa tobom, kao na primer na kamp, a Bog može. Dobro je znati da je On okolo kad si uplašen od mraka ili kad ne možeš da plivaš dobro a velika deca te bace u duboku vodu. Ali ne treba uvek da misliš o tome šta Bog može da uradi za tebe. Mislim da me je Bog stavio ovde i On me može uvek uzeti natrag kad hoće.

I zato ja verujem u Boga.

BLAGOSILJAJTE I LJUBITE ***Dositej Obradović***

Sudimo, dakle, sebe, i ne bivajmo tako gotovi i brzi druge osuđivati. Čitajmo prilježnije i sa velikom pažnjom presveto, božanstveno Hristovo Jevanđelje, pak ćemo tu naći one reči: "Ne sudite, da ne budete osuđeni!" A to će reći: ne mržite i ne gonite druge, ako hoćete da niste mrženi i gonjeni; ne proklinjite ako hoćete da niste prokleti; blagosiljajte i ljubite, ako želite da ste blagosloveni i ljubljeni; imajte mir moj i ljubav moju ako ste radi da ste moji učenici i braća moja, jer "ko sluša reč moju i ko vrši volju onoga koji je mene poslao, taj je brat moj, i sestra, i mati moja". Budimo samo pravi hrišćani, pa ćemo i ovde, na zemlji, koliko je moguće, biti srećni, i potom vo vjeki, amin!

Izvor: Dositej Obradović, "Život i priključenija".

Smešna strana...

ČISTA DEMOKRATIJA

Na jednom sastanku crkve na kojem se diskutovalo kakve stolice treba da se kupe za salu, nastala je živa diskusija. Pastor je predlagao jedne a članovi crkve druge stolice.

Na kraju pastor vidno uzrujan je stao ispred pastve i rekao: "Ja sam se nadao da ćemo u

ovoj stvari naći zajedničko rešenje, da ćemo sarađivati, da ćemo zajedno videti šta je bolje za nas, ali vidim da vaša reč mora biti zadnja..."

Na to se salom prolomi snažno i jednoglasno: "Amin!"

KO JE NAJ GREŠNIK?

Učiteljica nedeljne škole je pokušavala deci objasniti činjenicu kako su svi ljudi grešnici i da zbog toga nisu u stanju održati Deset zapovesti.

Mali Miroslav digne ruku i zapita: "A da li je onda Mojsije bio najveći grešnik?"

"Kako to misliš 'najveći', Miroslave?" Zapita ga učiteljica.

"Pa, zar nije Mojsije, odjednom razbio svih Deset zapovesti?"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>